

SONET S MARNOU NADĚJÍ

Spal jsem, a běhal po všech čertech:
Po funusech a po koncertech,
potácel jsem se v hejně kačen,
nerozveselen, nezamračen,

zde chtěli bít mě, tam zas vítat.
Toužil jsem, ať už začne svítat,
s ránem snad zmizí všechny můry
a boží světlo do mne shůry

nalije decku čerstvé krve.
Ne, nejsem upír, co vás vede,
odjakživa mám tváře bledé,

namlouvám si jen, že snad jednou,
až se mé noční mraky zvednou,
nadechnu se jak napoprvé.

SONET S ANDĚLEM

Andělé jsou, a jednoho mám doma.
Ženu mi poslal snad sám Bůh.
Dřív hledíval jsem jen tak do pitoma,
teď ona plní zrak i sluch.

I v mlčení je něco andělského.
Jistota, že zde, Bože, jsi
a přijdeš. Snad už třináctého...
Děšť k slunci duhu zavěsí

od pólu k pólu, nad rovník,
a s koncem nový začátek
objeví se nám u vrátek.

Když hmotě v její jádro vnik,
našel člověk ten správný cíl,
nadechl se a - zalíčil...

SONET HŘBITOVNÍ

Rád jsem se toulal po hřbitovech,
když smrt se zdála daleko,
přítomna jen tak, pouze v slovech.
Dnes, jak jsem z ní už naměkko,

raději sednu na lavičku,

pokud tam někde v koutě je,
nebo zapálím zhaslou svíčku.
A vzdoutná ve mně naděje,

že až se odtud odeberu,
bude to rovnou do Krásy.
A snad, důvěra za důvěru,

poznám, co teď mě ještě mate,
spleteno páté přes deváté,
jaké že je - to Bezčasí.